

Sygn. akt II PK 300/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. D.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu [...] o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego [...] z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Pa .../15,

uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu [...] do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód B. D. w pozwie wniesionym przeciwko pozwanemu Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu [...] domagał się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia mu stosunku pracy, dokonanego w dniu 16 września 2013 r., a w

wypadku nieuwzględnienia przez sąd tego roszczenia, zasądzenia odszkodowania w kwocie równej wartości wynagrodzenia za pracę za okres trzech miesięcy.

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych [...] wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód od dnia 1 stycznia 2001 r. został zatrudniony na stanowisku dyrektora Szpitala Wojewódzkiego [...] na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na mocy uchwały Sejmiku Województwa [...] z dnia 27 sierpnia 2012 r. zostały połączone: Szpital Wojewódzki [...] oraz Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Stacja Pogotowia Ratunkowego [...]. W treści tej uchwały wskazano, że połączenie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nastąpi poprzez utworzenie nowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej pod nazwą Wojewódzki Szpital Specjalistyczny [...]. Mienie łączonych podmiotów stało się jednocześnie mieniem Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego. Z dniem wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego podmiot ten wstąpił ponadto do wszystkich stosunków prawnych, których podmiotami były dotychczas łączone jednostki. W uchwale ustalono ponadto, że za zobowiązania Szpitala Wojewódzkiego [...] oraz Stacji Pogotowia Ratunkowego, powstałe przed połączeniem, odpowiedzialność ponosi pozwany. Pracownicy obydwu łączonych zakładów opieki zdrowotnej stali się zaś pracownikami pozwanego. Na stanowisko dyrektora nowej placówki został ogłoszony konkurs, przy czym powód nie brał w nim udziału. W dniu 4 kwietnia 2013 r. Wojewódzki Szpital Specjalistyczny został zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Sąd pierwszej instancji ustalił ponadto, że powód był od dnia 17 grudnia 2012 r. niezdolny do pracy z powodu choroby. W okresie od dnia 29 grudnia 2012 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. był on uprawniony do zasiłku chorobowego, a po tej dacie organ rentowy przyznał mu do dnia 14 września 2013 r. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. W dniu 16 września 2013 r., o godzinie 7.30, powód stawiał się w siedzibie pracodawcy. W tym też dniu pracownica działu kadr przyniosła oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku pracy, które zostało wręczone powodowi. Zgodnie z treścią tego oświadczenia, pracodawca rozwiązywał z powodem stosunek pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia

upływającego z dniem 31 grudnia 2013 r. Jako przyczynę podjętej względem powoda decyzji personalnej pozwany podał dokonaną z dniem 4 kwietnia 2013 r. likwidację organu - dyrektora Szpitala Wojewódzkiego [...] wskutek połączenia dwóch podmiotów, tj. Szpitala Wojewódzkiego [...] i Stacji Pogotowia Ratunkowego [...] w nową jednostkę Wojewódzki Szpital Specjalistyczny [...], które spowodowało utratę bytu łączonych podmiotów i ich organów oraz spowodowaną tymi zmianami organizacyjnymi likwidację stanowiska pracy.

Uwzględniając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy stwierdził, że najistotniejszym argumentem powoda było to, iż jedyną przyczynę wypowiedzenia mu stosunku pracy stanowił właśnie powołany transfer zakładu pracy na innego pracodawcę, a taka motywacja nie jest z pewnością dozwolona wobec unormowania art. 23¹ § 6 k.p. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, ocena powoda dotycząca bezpośredniego związku pomiędzy transferem jego zakładu pracy na innego pracodawcę a wypowiedzeniem mu umowy o pracę była jednak wadliwa. Jeśli bowiem połączenie dwóch samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i powstanie nowego podmiotu obligowało do przeprowadzenia konkursu na stanowisko kierownika, zaś dwa połączone zakłady opieki zdrowotnej utraciły swój byt, to ustała również potrzeba funkcjonowania ich organów. Z tych względów zaistniała potrzeba wypowiedzenia stosunku pracy powodowi jako zatrudnionemu w charakterze dyrektora - kierownika zlikwidowanego zakładu opieki zdrowotnej. Tym samym, wskazana powodowi przyczyna wypowiedzenia stosunku pracy stanowiła w istocie jedynie pośredni, lecz dozwolony prawnie, skutek przejścia.

Sąd Okręgowy [...] wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji, uchylił ten wyrok, znosząc postępowanie w całości i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu, uznając, iż w toku całego postępowania strona pozwana nie była w sposób właściwy reprezentowana. Sąd drugiej instancji przyjął bowiem, iż co prawda osoba pełniąca funkcję kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej co do zasady jest uprawniona do reprezentowania kierowanej placówki, jednak w kontekście postanowień art. 3¹ k.p. reprezentacja pracodawcy w zakresie stosunków pracy może być regulowana w sposób odmienny, co przekłada się automatycznie także na procesową reprezentację pracodawcy.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 grudnia 2014 r., II PZ 24/14, wydanym w następstwie zażalenia pozwanego na wyrok Sądu drugiej instancji z dnia 5 czerwca 2014 r., uchylił ten wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu swojego postanowienia Sąd Najwyższy zakwestionował stanowisko Sądu drugiej instancji, uznając, że wykonywanie przez zarząd województwa czynności z zakresu prawa pracy za pozwany zakład opieki zdrowotnej nie oznacza, że zarząd województwa, który odwołał powoda ze stanowiska dyrektora zakładu, jest ustawowo umocowany do reprezentowania pracodawcy w postępowaniu sądowym w sprawie przywrócenia do pracy odwołanego dyrektora. Przepis art. 3¹ § 1 k.p. nie reguluje bowiem bezpośrednio kwestii związanych z reprezentowaniem pozwanego pracodawcy w postępowaniu sądowym z zakresu prawa pracy. Organem uprawnionym do działania w imieniu pozwanego w jego sporze z powodem jest zatem obecny kierownik pozwanego szpitala. Tym samym, także strona pozwana była w jego toku właściwie reprezentowana.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 stycznia 2014 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 38.365,98 zł tytułem odszkodowania, oddalając powództwo w pozostałej części, oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego [...] kwotę 7.418 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od apelacji od uiszczenia której zwolniony był powód.

Odnosząc się do zarzutów zawartych we wniesionej przez powoda apelacji, Sąd Okręgowy uznał je za całkowicie bezzasadne. Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd pierwszej instancji w sposób w pełni prawidłowy dokonał bowiem ustaleń faktycznych i wywiódł z nich prawidłowe wnioski.

Równocześnie jednak Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego nie było prawidłowe. Sąd Okręgowy podkreślił, że przedmiot sądowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny zgodności z prawem oraz zasadności oświadczenia pozwanego o rozwiązaniu z

powodem umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i zupełny rozważył zaś zasadność decyzji personalnej pozwanego w kontekście dyspozycji art. 23¹ § 6 k.p. oraz art. 41 k.p. W uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób szczegółowy i prawidłowy wyjaśnił też, jakie okoliczności brał pod uwagę przy rozstrzyganiu sprawy przez pryzmat przytoczonych przepisów. Niemniej, ocena zgodności z prawem oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu z pracownikiem umowy o pracę wymagała nadto zbadania prawidłowości legitymacji podmiotu podejmującego przedmiotową czynność. W niniejszej sprawie nie ulegało natomiast wątpliwości, iż powód został zatrudniony na stanowisku dyrektora Szpitala Wojewódzkiego [...] na czas nieokreślony z dniem 1 stycznia 2001 r., przy czym pracodawca przy tej czynności był reprezentowany przez Marszałka Województwa [...], a oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 16 września 2013 r. zostało złożone przez dyrektora Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego [...]. Stanowiło to - zdaniem Sądu Okręgowego - uchybienie przesądzające o niezgodności z prawem oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 16 września 2013 r. Zgodnie bowiem z art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, w przypadku podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami podmiot tworzący nawiązuje z kierownikiem stosunek pracy na podstawie powołania lub umowy o pracę albo zawiera z nim umowę cywilnoprawną. Z kolei z art. 2 ust. 2 pkt 1 tej ustawy wynika, że kierownik kieruje działalnością podmiotu leczniczego i reprezentuje go na zewnątrz. Zatem podmiot leczniczy (uprzednio zakład opieki zdrowotnej) jest pracodawcą dla kierownika, jednak osobą, która występuje w stosunkach umownych w imieniu podmiotu wobec kierownika, jest co do zasady osoba reprezentująca podmiot tworzący. Z przepisów ustrojowych odnoszących się do konkretnych organów założycielskich wynika legitymacja formalnoprawna do wypełniania funkcji pracodawcy. Podstawą do takiego twierdzenia jest treść art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, zgodnie z którym marszałek województwa jest kierownikiem urzędu marszałkowskiego, zwierzchnikiem służbowym pracowników tego urzędu i kierowników wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że wbrew twierdzeniom pozwanego, mimo zmian organizacyjnych związanych z powstaniem nowego podmiotu leczniczego, nie doszło jednak do żadnych zmian w charakterze zatrudnienia powoda. Regulacja art. 23¹ k.p. wprowadza bowiem zasadę kontynuacji zatrudnienia na dotychczasowych warunkach w przypadku przewidzianego w nim przejęcia zakładu pracy, a tym samym wobec braku dokonania jakichkolwiek czynności zmierzających do zmiany charakteru zatrudnienia powoda, charakter ten nie uległ sam przez się zmianie. Należało przy tym różnicować tę kwestię od pełnienia funkcji organu osoby prawnej. O ile zatem nie budziło wątpliwości, iż powód od daty wykreślenia kierowanego podmiotu ze stosownych rejestrów, a tym samym utraty przez niego bytu prawnego, nie mógł pełnić funkcji tego organu, o tyle jednak okoliczność ta nie modyfikowała w żaden sposób istniejącego umownego stosunku pracy, kontynuowanego zgodnie z powołanym wyżej przepisem w stosunku do nowego pracodawcy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w konsekwencji powyższego - w zakresie materialnoprawnym, a nie procesowym - za zasadny należało uznać pogląd wyrażony w literaturze, że „ten sam podmiot, który jest właściwy do rozpoczęcia współpracy z kierownikiem podmiotu leczniczego, jest również właściwy do jej zakończenia” (M. Dercz, Komentarz do art. 46 ustawy o działalności leczniczej, 2011, LEX pkt 3). Tym samym, to nie dyrektor Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego [...] posiadał legitymację do rozwiązania z powodem umowy o pracę, lecz Marszałek Województwa [...]. Czym innym jest bowiem kompetencja do reprezentacji podmiotu uprawnionego (tu: Marszałek Województwa [...]) do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z kierownikiem podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą (tu: powód), a czym innym kompetencja do reprezentacji podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą (tu: pozwany) do działania w jego w imieniu w postępowaniu sądowym z odwołanym dotychczasowym kierownikiem podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą.

Podsumowując swoje rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że nieprawidłowa procedura wypowiedzenia powodowi umowy o pracę nie determinowała jednak zasadności roszczenia restytucyjnego na podstawie art. 45 § 1 k.p. w związku art. 23¹ § 1 k.p., a jedynie zasadność roszczenia odszkodowawczego na podstawie

art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 23¹ § 1 k.p. Z uwagi na zamiany organizacyjne po stronie pozwanego, a w szczególności zasadność i rzeczywistość przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (dokonana z dniem 4 kwietnia 2013 r. likwidacja organu - dyrektora Szpitala Wojewódzkiego [...] wskutek połączenia dwóch podmiotów, tj. Szpitala Wojewódzkiego [...] i Stacji Pogotowia ratunkowego [...], w nową jednostkę - Wojewódzki Szpital Specjalistyczny [...], które spowodowało utratę bytu łączonych podmiotów i ich organów oraz spowodowana tymi zmianami organizacyjnymi likwidacja stanowiska pracy), brak było możliwości zatrudnienia powoda, co konsekwentnie podnosił pozwany.

Pozwany Wojewódzki Szpital Specjalistyczny [...] wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego [...] z dnia 15 kwietnia 2015 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 43 ust. 3 ustawy z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że osobą uprawnioną do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy i wypowiedzenia umowy o pracę osobie niepełniającej już funkcji kierownika utworzonego przez województwo samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej (dalej sp zoz), po ustaniu bytu prawnego tego sp zoz wskutek połączenia odrębnych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w trybie art. 66 ustawy o działalności leczniczej, jest marszałek województwa, a nie kierownik nowopowstałego, w wyniku połączenia w tym trybie odrębnych jednostek, samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej;

2) art. 43 ust. 3 ustawy z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, przez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy powód nie jest kierownikiem wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej i przyjęcie, że marszałek województwa jest zwierzchnikiem służbowym byłego kierownika zlikwidowanego sp zoz wskutek połączenia w trybie art. 66 ustawy o działalności leczniczej, skutkujące wadliwym przyjęciem, że osobą uprawnioną do reprezentowania w czynnościach z zakresu prawa pracy i dokonania wypowiedzenia umowy o pracę byłemu kierownikowi takiego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest marszałek województwa;

3) art. 46 ust. 3 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że skoro „ten sam podmiot, który jest właściwy do rozpoczęcia współpracy z kierownikiem takiego podmiotu leczniczego, jest również właściwy do jej zakończenia” oraz nieprawidłowe zastosowanie w sytuacji, gdy powód nie był w chwili wypowiedzenia umowy o pracę kierownikiem wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej;

4) art. 46 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej będący organem osoby prawnej nie jest uprawniony do wypowiedzenia umowy o pracę byłemu kierownikowi sp zoz, który utracił byt prawny wskutek połączenia z innym sp zoz w trybie art. 66 ustawy o działalności leczniczej;

5) art. 3¹ k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że osobą uprawnioną do reprezentowania w czynnościach z zakresu prawa pracy, a więc do dokonania wypowiedzenia umowy o pracę wobec byłego kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, którego byt prawny ustał wskutek połączenia sp zoz w trybie art. 66 ustawy o działalności leczniczej, jest marszałek województwa, tj. inna wyznaczona do tego osoba, a nie osoba zarządzająca tą jednostką, tj. jej kierownik;

6) art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej, przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że kierownik zlikwidowanego sp zoz w wyniku połączenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w trybie art. 66 ustawy o działalności leczniczej posiada status kierownika w rozumieniu tego przepisu i tym samym kierownika wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 43 ust. 3 ustawy o samorządzie województwa;

7) § 7 ust. 4 Statutu Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego [...] uchwalonego uchwałą Sejmiku Województwa [...] z dnia 25 lutego 2013 r. (Dziennik Urzędowy Województwa [...] z 2013 r., poz. 972), przez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy powód nie pełnił funkcji kierownika wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej, a jego zwierzchnikiem służbowym, zgodnie z tym przepisem, był dyrektor pozwanego.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę przez oddalenie apelacji oraz o

zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem drugiej instancji oraz kosztów postępowania zażaleniowego i kasacyjnego według norm przepisanych. Skarżący wniósł również o wydanie orzeczenia orzekającego o zwrocie spełnionego przez pozwanego świadczenia, to jest kwoty 38.365,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia skargi kasacyjnej do dnia zapłaty; ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oceniana skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy.

Jest zasadą, że stosunek pracy nawiązuje i rozwiązuje pracodawca reprezentowany przez osobę lub organ kierujący (zarządzający) tą jednostką albo inna osoba wyznaczona przez ten organ. Zasada ta wynika z art. 3¹ § 1 k.p., w myśl którego za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba. W przypadku podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami, w odniesieniu do kierowników tych podmiotów, zasada ta nie znajduje jednak zastosowania, albowiem doznaje wyjątku na podstawie regulacji szczególnej zawartej w art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, zgodnie z którym to nie organ zarządzający tym podmiotem bądź osoba przez niego wyznaczona, ale podmiot tworzący nawiązuje z kierownikiem stosunek pracy na podstawie powołania lub umowy o pracę albo zawiera z nim umowę cywilnoprawną. Z przepisów ustrojowych odnoszących się do konkretnych organów założycielskich (podmiotów tworzących) wynika zaś legitymacja formalnoprawna do wypełniania funkcji pracodawcy. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy podstawą do takiego twierdzenia jest treść art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, w myśl którego marszałek województwa jest kierownikiem urzędu marszałkowskiego, zwierzchnikiem służbowym pracowników tego urzędu i

kierowników wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., II PZ 24/14, zapadłe w niniejszej sprawie). Choć powołany wcześniej art. 46 ust. 3 ustawy o działalności leczniczej nie reguluje wprost tej kwestii, niewątpliwie można zgodzić się również z poglądem, że skoro podmiot tworzący nawiązuje z kierownikiem podmiotu leczniczego stosunek pracy (albo zawiera z nim umowę cywilnoprawną), to i on jest legitymowany do zakończenia owego stosunku prawnego np. przez odwołanie kierownika z zajmowanego stanowiska lub przez wypowiedzenie mu umowy o pracę bądź umowy cywilnoprawnej (por. prawidłowo powołane w tym względzie przez Sąd drugiej instancji stanowisko M. Dercza [w:] Komentarz do art. 46 ustawy o działalności leczniczej. LEX 2011 pkt 3, a także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 czerwca 2006 r., II OSK 542/05, LEX nr 266287 i uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 135/05, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 100 – oba te orzeczenia zapadły wprawdzie w poprzednim stanie prawnym, ale zachowują aktualność ze względu na tożsamość uregulowań zawartych w art. 44 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej oraz art. 46 ust. 3 ustawy o działalności leczniczej). Pogląd ten jest także zbieżny z trafnymi uwagami poczynionymi przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 r., II PK 203/15 (dotychczas niepublikowanym), w którym zauważono, że przedmiotem regulacji zawartej w art. 46 ust. 3 ustawy jest tylko sytuacja jednostkowa, dotycząca nawiązania przez podmiot tworzący zakład leczniczy zatrudnienia z jego kierownikiem. Jeżeli więc akceptować na tle tej regulacji wykładnię *a contrario*, to można z niej wyprowadzić również normę o możliwości rozwiązania przez ten podmiot stosunku pracy z uprzednio zatrudnionym kierownikiem. Jednak chodzi wówczas tylko o zatrudnienie określonej osoby, czyli kierownika podmiotu leczniczego. Wyjątek od zasady wynika z tego, że kierownik podmiotu nie może reprezentować pracodawcy przy jego zatrudnieniu, gdyż szczególne rozwiązanie wyklucza sytuację, w której kierownik zawierałby albo rozwiązywał umowę o pracę sam ze sobą. Zakres regulacji z art. 46 ust. 3 ustawy jest zatem ścisły i nie dopuszcza dalszych wyjątków.

Problem, istotny z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, tkwi jednak w tym, że w myśl przytoczonych wyżej uregulowań podmiot tworzący

nawiązuje, między innymi, stosunek pracy z kierownikiem. Natomiast, stosownie do art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej, ilekroć w ustawie jest mowa o kierowniku bez bliższego określenia – rozumie się przez to zarząd spółki kapitałowej, a w przypadku innych podmiotów wykonujących działalność leczniczą – osobę uprawnioną do kierowania tymi podmiotami i ich reprezentowania na zewnątrz. Oznacza to, że przewidziane w art. 46 ust. 3 ustawy o działalności leczniczej nawiązanie, a w konsekwencji również rozwiązanie stosunku pracy przez podmiot tworzący z kierownikiem podmiotu leczniczego może dotyczyć wyłącznie osoby wymienionej w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej. Innymi słowy nawiązanie i rozwiązanie stosunku pracy w trybie określonym w art. 46 ust. 3 może nastąpić jedynie w stosunku do osoby posiadającej status kierownika, to znaczy uprawnionej do kierowania podmiotem wykonującym działalność leczniczą i reprezentowania go na zewnątrz.

Tymczasem, w świetle ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie powód w dacie dokonania w stosunku do niego wypowiedzenia umowy o pracę nie był taką osobą (nie posiadał już statusu kierownika podmiotu wykonującego działalność leczniczą), gdyż nie był uprawniony do kierowania podmiotem leczniczym i reprezentowania go na zewnątrz. Z ustaleń tych wynika bowiem jednoznacznie, że na podstawie uchwały Sejmiku Województwa [...] z dnia 27 sierpnia 2012 r. doszło do połączenia dwóch samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (kierownikiem jednego z nich był powód) i utworzenia nowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, powstałego z dwóch łączących się samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. W wymienionej uchwale podano również, że mienie łączonych podmiotów stało się mieniem podmiotu tworzonego oraz że za zobowiązania podmiotów łączących się, powstałe przed połączeniem, odpowiedzialność ponosi podmiot tworzony. Z dniem wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego podmiot ten wstąpił ponadto do wszystkich stosunków prawnych, których podmiotami były dotychczas łączone jednostki, a pracownicy obydwu łączonych zakładów opieki zdrowotnej stali się pracownikami podmiotu tworzonego. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika ponadto, że wspomniana uchwała weszła w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w dzienniku Urzędowym Województwa [...]. Na stanowisko

dyrektora podmiotu tworzonego na podstawie tej uchwały został ogłoszony konkurs, w którym powód nie brał udziału, oraz że podmiot tworzony został w dniu 4 kwietnia 2013 r. zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Przedstawiona sytuacja odpowiadała więc regulacji art. 66 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 1, ust. 3, ust. 4 i ust. 7 ustawy o działalności leczniczej. Powodowała też skutki prawne przewidziane w art. 67 ust. 2-4 tej ustawy, co oznaczało, że w przypadku połączenia, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 2, z dniem wpisania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej powstałego w wyniku połączenia do 1) rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą, o którym mowa w art. 100, 2) Krajowego Rejestru Sądowego – nastąpiło z urzędu wykreślenie łączących się podmiotów z tych rejestrów (ust. 2). Zakład ten wstąpił we wszystkie stosunki prawne, których podmiotem były łączące się zakłady, bez względu na charakter prawny tych stosunków. Z chwilą wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej powstały w wyniku połączenia uzyskał ponadto osobowość prawną (ust. 3). Z dniem wykreślenia podmiotu przejmowanego z Krajowego Rejestru Sądowego podmiot przejmujący wstąpił także we wszystkie stosunki prawne, których podmiotem był podmiot przejmowany, bez względu na charakter prawny tych stosunków (ust. 4).

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy doszło więc z całą pewnością do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p., co zresztą wynika wprost z treści powołanego wcześniej art. 66 ust. 7 ustawy o działalności leczniczej, a podmiot powstały w wyniku połączenia się dwóch łączących się podmiotów leczniczych stał się z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy (art. 23¹ § 1 k.p.). Prowadziło to do sytuacji, w której powód, będący dotychczas kierownikiem jednego z łączących się podmiotów (samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej), zachował jedynie „nominalnie” swoje stanowisko, natomiast w związku z utratą bytu prawnego przez ten podmiot, a co za tym idzie również przez jego organy, nie zachował nadal (*ex lege*) swojego dotychczasowego statusu kierownika w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej, znaczy osoby uprawnionej do kierowania podmiotem wykonującym działalność leczniczą i reprezentowania go na zewnątrz.

Podmiot powstały w wyniku połączenia ma bowiem swojego kierownika, wybranego w drodze konkursu, do którego powód nawet nie przystąpił.

Sfera zatrudnienia kierownika łączonego zakładu, który nie został kierownikiem nowego (utworzonego w wyniku połączenia) zakładu, nie podlegała już zatem szczególnej regulacji art. 46 ust. 3 ustawy o działalności leczniczej, ale regulacji prawa materialnego właściwego dla podstawy zatrudnienia. W przypadku powoda chodziło o zatrudnienie pracownicze, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Oznaczało to, że rozwiązanie umowy o pracę łączącej powoda z pracodawcą, który przejął go na podstawie art. 23¹ k.p., mogło być dokonane jedynie w sposób przewidziany w Kodeksie pracy, a osobą uprawnioną do podjęcia tej czynności był kierownik powstałego podmiotu leczniczego (art. 3¹ § 1 k.p.).

Powyższe rozważania muszą prowadzić do wniosku, że przyjęcie przez Sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska i uznanie, że to nie dyrektor Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego [...] posiadał legitymację do rozwiązania z powodem umowy o pracę lecz Marszałek Województwa [...], stanowiło naruszenie przepisów powołanych przez skarżącego w podstawach ocenianej skargi kasacyjnej.

Kierując się więc przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego wyroku.